

Σαββατάκι πρωί. Τελευταία μέρα του Σεπτέμβρη. Αλλάζοντας δρομολόγιο, για μια διαφορετική και εκτός μεγάλων οδικών αρτηριών έξοδο από την πρωτεύουσα, αντίκρισα την κάτωθι εικόνα.

Τριπόδια, κάμερες, τεχνικοί και τηλεπαρουσιαστές έξωθεν του Ολυμπιακού Αθλητικού Κέντρου Αθηνών, έτοιμοι να προσφέρουν στο κοινό αυτό που ορίζεται ως ζωντανή, τηλεοπτική πληροφόρηση.

Το γυαλί, ως γνωστόν έχει εκτοπίσει το χαρτί. Προφητικά, ίσως, να το είχε δει η Ευτυχία Παπαγιαννόπουλου από το '65 συντάσσοντας το: *«ρίχτε στο γυαλί φαρμάκι»* όπως και ο Μανώλης Αγγελόπουλος που το ερμήνευσε με ατελείωτο νταλκά.

Μιλώντας για την επίδραση του μαυρόασπρου, τότε, γυαλιού αδυνατώ να λησμονήσω την επιρροή των ένατων Πανευρωπαϊκών αγώνων Στίβου που διεξήχθησαν στο ανακαινισθέν στάδιο «Γεώργιος Καραϊσκάκης» τον Σεπτέμβριο του '69. Χούντα στα καραντουζένια της, στρατηγός Γεώργιος Ζωιτάκης ως αντιβασιλεύς, ο αντισυνταγματάρχης Κωνσταντίνος Ασλανίδης, έχοντας αποβάλει τις στολές των καταδρομέων, στα κουμάντα του αθλητισμού, Υ.Ε.Ν.Ε.Δ. και η φωνή του Στάθη Γαβάκη, να εισβάλει σε κάθε σπίτι με τηλεοπτικό δέκτη και με την δέουσα μεγαλοπρέπεια, περιγράφοντας τα συμβάντα.

Και πέρασαν τα χρόνια, οι πρωτοκλασάτοι χουντικοί, του Ασλανίδη εξαιρουμένου, έκαναν το πέρασμα τους από τον Κορυδαλλό, περάσαμε στην δεύτερη οκταετία του σοσιαλμανούς Εθνάρχου, την οποία διαδέχτηκε το επελαύνον Πα.Σο.Κ. και να που πάλι Σεπτέμβρη του '82, η αιωνία Ελλάδα διοργανώνει το δέκατο τρίτο Πανευρωπαϊκό πρωτάθλημα στίβου στο νεότευκτο, τότε, Ολυμπιακό στάδιο της Αθήνας, που εγκαινίασε μετά πάσης επισημότητας ο Π.τ.Δ. Κωνσταντίνος Καραμανλής.

Έτοιμος να ανέβω στο τάγμα του βορρά, μετά τη βασική εκπαίδευση και την ειδικότητα, δια την συνέχειαν της Θητείας, είχα την αδιανόητη τύχη δυο ημερών αδείας που συνέπεσαν με το Πανευρωπαϊκό. Βρέθηκα, έτσι, στις κερκίδες της Καλογρέζας για να θαυμάσω, μεταξύ άλλων, τον Daley Thompson, Βρετανό δεκαθλητή κάτι σαν αθλητικό (μου) πρότυπο, καθώς είχαμε ίδια ηλικία, ύψος, κιλά.

Κάπου εκεί σταματούσαν οι ομοιότητες διότι πέρα από ωραίος τύπος, ολίγον ασεβής -όρα τι ανέγραφε το μπλουζάκι που φόρεσε το '84 στο L.A.- και ανατρεπτικός, ο Daley, θα συγκέντρωνε δυο χρυσά Ολυμπιακά, ένα χρυσό Παγκόσμιο, δυο χρυσά Πανευρωπαϊκά, τρία χρυσά Κοινοπολιτείας και κάτι ψηλά σε αργυρά και χάλκινα. Επίσης επί εννέα χρόνια δεν είχε χάσει σε αγώνα που είχε συμμετάσχει, ενώ έσπασε το παγκόσμιο ρεκόρ του δεκάθλου τέσσερις φορές.

Ιδού και η δεύτερη προσπάθεια του Thomson στο ακόντιο, φωτογραφημένη με μια ταλαιπωρη Α sahi εκείνο το γλυκό βράδυ του Σεπτέμβρη του '82. Στο φόντο η ρεκλάμα του εθνικού αερομεταφορέα, που αφού

φορτώθηκε με όλα τα βαρίδια του κομματισμού απεβίωσεν, αντικατασταθείς με ευλειτούργουσα ιδιωτικών συμφερόντων εταιρεία, η οποία έλαβεν 130 εκατομμύρια € κρατικής επιχορηγήσεως ένεκα η πανδημία. Τόσα περίπου είχε στοιχίσει και η μεταλλική κατασκευή του σταδίου, σχεδιάσεως του Ισπανού αρχιτέκτονος Σαδιάγο Κάλα τράβα.

Ωραίο και λιτό τότε το στάδιο, χωρίς ρολ όβερ μπαρ, υπερκατασκευές, σιδεριές, στέγαστρα, λοιπούς φραμπαλάδες και όλα τα miserable visu της λιγούρας που κρύβονταν πίσω από την ευρωπαϊκή ολοκλήρωση. Ωραιότερη και η ζωή μας παρά τον επερχόμενο γκρίζο χειμώνα που παραμόνευε στα σύνορα, ομού μετά του καθήκοντος προς την πατρίδα.

Και επεράσαν και άλλα χρόνια, ο Ανδρέας ξανακέρδισε τις εκλογές, ενυμφεύθη πάλιν και τελικώς εγκατέλειπεν τα εγκόσμια μέσα στη βαριά θλίψη των οπαδών του. Δια ελαχίστους ψήφους εγλυτώσαμεν από τον Απόστολον - Αθανάσιον πίπτοντες εις τας αγκάλας του εκσυγχρονιστού.

Και ήταν πάλι Σεπτέμβρης, του '97, εκείνη η αποφράς ημέρα, όπου η Ελληνική αποστολή στη σύνοδο της Δ.Ο.Ε. στη Ζυρίχη, επετάχθηκιν εις τον αέρα πανηγυρίζοντας στα λόγια του πρώην φαλαγγίτη, Αθάνατου (ουδέποτε επιβεβαιώθηκε αυτό),

Juan
Antonio

Samaranch

:

«

and

the

city

is

Athens

».

Φτάνουμε έτσι στο πέρασμα του επόμενου αιώνα και η αιωνία Ελλάς πλήττεται από τέσσερα γεγονότα. Από τον πυρετό της απελευθέρωσης της τραπεζικής πίστης, τον εκστατικό χορό του Χ.Α.Α., το πανηγύρι για το ενιαίο νόμισμα και την υπέρλαμπρη Αθήνα 2004. Φανήκαμε και ολίγον γκαντέμηδες καθώς εις το μεσοδιάστημα ο Οσάμα έκανε την μεγάλη ζημιά στον εγωισμό και στο ηθικό της Pax Americana, έτσι οι προϋπολογισμοί για τα θέματα της ασφάλειας, και ουχί μόνον, εξετοξεύθησαν εις την στρατόσφαιρα και ακόμα πάρα πέρα.

Τα τεφτέρια, στο μεταξύ όμως, γράφανε. Έτσι όταν ο κουρασμένος, ο και Βούδας αποκαλούμενος, το πήρε χαμπάρι, έδωσε νόμιμα με εκλογές την ασίστ στον καταλληλότερο (τον σήκω Ανδρέα να τον δείς, τον λεφτά υπάρχουν) να κάμει την μεγαλύτερη δυνατή ζημιά. Όπερ και εγένετο. Λαιμοδέτης σε απόχρωση μωβ, ηλιόλουστο Καστελόριζο και η ισχυρή Ελλάς του εκσυγχρονιστού εθρυμματίσθη μέσα σε ελάχιστα λεπτά και λίγες λέξεις που κατάφερε, στα ελληνικά, και να βάλει στη σειρά ενίοτε κοιτώντας σημειώσεις στο γυαλί, πάντα στο γυαλί, εκείνος που τόσο επιτυχημένα ο σκιτσογράφος Γρηγόρης Καλαϊτζής αποκαλούσε: «ο τρίτος ο μακρύτερος».

Όλα τούτα ήρθαν κεραυνοβόλα στην μνήμη μου, αντικρίζοντας τα τηλεοπτικά συνεργεία έξωθεν του Ο.Α.Κ.Α. την τελευταία του φετινού Σεπτέμβρη μέρα. Θυμήθηκα και μια θανατηφόρα ατάκα του Γιώργου Ζαμπέτα. Σεπτέμβριος και πάλιν ήτο, του '83, τουτέστιν Πασοκάρα και πάσης Ελλάδος, λίγο μετά τις κατάμεστες από κόσμο συναυλίες στο Ο.Α.Κ.Α. του, κατά τον Τζιμάκο, ακατονόμαστου. Ο Ζαμπέτας και ο ιδρυτικός Κίμων τότε γ.γ.Α. συναντιούνται τυχαίως στο γνωστό καφενείο της Βουκουρεστίου και ο πολιτικός λέει στον συνθέτη:

«Θα σου δώσω και σένα το στάδιο να κάνεις καμιά συναυλία Γιώργο».

Για να αναρωτηθεί ο καλλιτέχνης:

«Να μου δώσει το στάδιο; Του παππού ήταν και θα μου το έδινε;»

Στο σήμερα πια, για να δούμε τι ακριβώς θα κάνουν τα έξτρα εισιτήρια όσοι πίστεψαν ότι θα βγάλουν ένα γερό μεροκάματο από τις μελλούμενες συναυλίες των Coldplay, καθώς είναι δυσοίωνες οι

π

ροβλέψεις για τον χρόνο και το χρήμα αποκατάστασης που θα απαιτηθεί.

Παράλληλα, τρέχει και το τριφύλλι να δει που θα φοράει το καλό του κοστούμι στις ευρωπαϊκές βραδιές του, ενώ δεν κρατήθηκε και εξέδωσε μια βαθιά συνωμοσιακή ανακοίνωση. Να το δούμε να παίζει στο «Γεώργιος Καραϊσκάκης» και τύφλα νάχει το *comprommeso storico*.

Το Ο.Α.Κ.Α. το στολίδι της Καλογρέζας, της Αθήνας, της Ελλάδας, της Ευρώπης, του κόσμου όλου. Ολυμπιακοί αγώνες υπό τα γιούχα του πλήθους στον τελικό των 200 μέτρων ανδρών, Lady Gaga Σεπτέμβρη και αυτή, αλλά και Frankie the blue eyes στα τελευταία του, αυτοί οι δύο έκοψαν τα λιγότερα εισιτήρια από τις μεγάλες συναυλίες. Μα και Πυξ Λαξ με επτά δεκάδες χιλιάδων κόσμου και ασφαλώς διεθνές ράλεϋ της Ακροπόλεως, Σεπτέμβρη και αυτό, του '22, υπό τις ανιδιοτελείς, άοκνες ενέργειες όλων εκείνων που κατάφεραν να μετατρέψουν, με κρατικό χρήμα, ένα σπάνιο ποίημα σε προϊόν μιας χρήσης. Το μονοπάτι βέβαια, είχαν ανοίξει οι χρηστές διοικήσεις της Λέσχης από την τελευταία δεκαετία του 20ού αιώνα τότε που κατάφεραν να την χρεώσουν μόνο με 30τόσα εκατομμύρια €.

Ελλαδάρα στα φόρτε της.

Είχε δίκιο η σχωρεμένη η μάνα μου που μονολογούσε ήρεμα και ολίγον απαισιόδοξα: *«Σε τούτο τον τόπο δεν θα πλήξουμε ποτέ»*

. Ακόμα περισσότερο όμως δικαιώνονται

τα αλάνια τα οποία παλαιώθεν και με πικρή ειρωνεία, ομολογούσαν με την αδέσμευτη, πεζοδρομιακή τους σοφία:

«Εδώ, ο κύλος μας βρακί δεν έχει, και η πούλη μας λουλούδια γυρεύει».